Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. rugsėjo 22 d.*

„Įsipareigojimų neįvykdymas — Laisvas prekių judėjimas — SESV 34 straipsnis — Kiekybiniai importo apribojimai — Lygiaverčio poveikio priemonės — Taurieji metalai, įspauduoti trečiojoje valstybėje pagal Nyderlandų teisės aktus — Importas į Čekijos Respubliką po išleidimo į laisvą apyvartą — Atsisakymas pripažinti prabos ženklus — Vartotojų apsauga — Proporcingumas — Priimtinumas“

Byloje C-525/14

dėl 2014 m. lapkričio 20 d. pagal SESV 258 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama P. Němečková bei E. Manhaeve ir G. Wilms, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Čekijos Respubliką, atstovaujamą M. Smolek, T. Müller ir J. Vláčil bei J. Očková,

atsakovę,

palaikomą

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos D. Colas ir R. Coesme,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič, teisėjai C. Toader, A. Rosas, A. Prechal ir E. Jarašiūnas (pranešėjas),

generalinis advokatas M. M. Campos Sánchez-Bordona,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. vasario 17 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2016 m. gegužės 3 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: čekų.

Sprendimą

1 Šiuo ieškiniu Komisija prašo Teisingumo Teismo konstatuoti, kad nepripažindamas tam tikrų Nyderlandų prabos ženklų, konkrečiai *WaarborgHolland* prabavimo institucijos prabos ženklų (toliau – *WaarborgHolland* prabos ženklai), Čekijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 34 straipsnį.

Ikiteisminė procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

2 Manydama, kad *Puncovní úřad* (prabavimo institucija, Čekijos Respublika, toliau – Čekijos prabavimo institucija) praktika atsisakyti pripažinti *WaarborgHolland*, kuri yra nepriklausoma Nyderlanduose įsisteigusi ir trečiosiose valstybėse filialus turinti prabavimo institucija, prabos ženklus ir dėl to reikalauti atitinkamuose tauriuosiuose metaluose įspausti papildomą čekišką prabos ženklą prieštarauja SESV 34 straipsniui, 2011 m. rugsėjo 30 d. raštu Komisija pateikė Čekijos Respublikai oficialų pranešimą ir nurodė pateikti pastabas.

3 2011 m. lapkričio 30 d. rašte pateiktame atsakyme Čekijos Respublika neginčijo, kad nepripažįsta šių prabos ženklų. Vis dėlto ši valstybė narė iš esmės nurodė, kad ši byla susijusi su laisvu paslaugų, o ne prekių judėjimu ir kad šis atsisakymas pripažinti grindžiamas galimybės atskirti, kurie iš šių prabos ženklų įspausti už Europos Sąjungos ribų, o kurie – Sąjungoje, nebuvimu.

4 Išnagrinėjusi tame rašte išdėstytus Čekijos Respublikos argumentus Komisija 2013 m. gegužės 30 d. išsiuntė Čekijos Respublikai pagrįstą nuomonę, joje, be kita ko, nurodė, kad ESV sutarties nuostatos dėl laisvo prekių judėjimo taikomos Sąjungoje laisvoje apyvartoje esančioms prekėms, taigi ir trečiųjų valstybių kilmės prekėms, kurios buvo teisėtai importuotos į valstybę narę laikantis SESV 29 straipsnio reikalavimų. Komisija paragino Čekijos Respubliką imtis reikiamų priemonių, kad per du mėnesius nuo šios pagrįstos nuomonės gavimo būtų laikomasi SESV 34 straipsnio.

5 2013 m. liepos 23 d. raštu pateiktame atsakyme Čekijos Respublika nepakeitė savo pozicijos ir pabrėžė, kad atsisakymas pripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklus pateisinamas poreikiu apsaugoti vartotojus. Kadangi šis atsakymas Komisijos netenkino, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

6 2015 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo kanceliarija gavo dokumentą, juo Prancūzijos Respublika paprašė leisti jai įstoti į bylą palaikyti Čekijos Respublikos reikalavimų. 2015 m. kovo 24 d. sprendimu Teisingumo Teismo pirmininkas patenkino šį prašymą.

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

7 Paskelbus generalinio advokato išvadą, 2016 m. gegužės 18 d. Teisingumo Teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Čekijos Respublika paprašė Teisingumo Teismo atnaujinti žodinę proceso dalį ir iš esmės nurodė, kad „didelė [šios išvados] dalis grindžiama įvairiomis klaidingomis prielaidomis“.

8 Vis dėlto reikia priminti, pirma, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statute ir Procedūros reglamente nenumatyta šalių galimybė pateikti pastabas atsakant į generalinio advokato išvadą (2014 m. liepos 17 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-335/12, EU:C:2014:2084, 45 punktas ir 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Komisija / Austrija*, C-346/14, EU:C:2016:322, 23 punktas).

9 Antra, pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 83 straipsnį Teisingumo Teismas, išklausęs generalinį advokatą, gali bet kada nutarti atnaujinti žodinę proceso dalį – be kita ko, jeigu mano, kad jam nepateikta pakankamai informacijos, arba jeigu baigus žodinę proceso dalį šalis pateikė naują faktą, kuris gali būti lemiamas Teismui priimant sprendimą; arba jeigu nagrinėjant bylą reikia remtis argumentu, dėl kurio šalys nepateikė nuomonės.

10 Šiuo atveju Teisingumo Teismas, išklausęs generalinį advokatą, mano, kad jam pateikta visa reikiama informacija sprendimui dėl šio ieškinio priimti ir kad ieškinys neturi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į naują faktą, kuris galėtų būti lemiamas jam priimant sprendimą, ar naują argumentą, dėl kurio šalys nepateikė nuomonės.

11 Todėl nereikia nurodyti atnaujinti žodinės proceso dalies.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

12 Čekijos Respublika teigia, kad ieškinys nepriimtinas dėl to, kad jame teigiama, jog pažeistas SESV 34 straipsnis, kiek tai susiję su „tam tikrais Nyderlandų prabos ženklais“. Šis Komisijos išvadose vartojamas žodžių junginys ir žodis „konkrečiai“ rodo, kad ginčo dalykas susijęs ne tik su *WaarborgHolland*, bet ir su kitais Nyderlandų prabos ženklais. Tačiau per ikiteisminę procedūrą ir ieškinyje Komisija stengėsi įrodyti jos įtariamą įsipareigojimų neįvykdymą tik tiek, kiek tai susiję su *WaarborgHolland* prabos ženklais. Šiuo atveju neturi reikšmės tai, kad ginčas apskritai susijęs su tauriųjų metalų, kurių atveju neįmanoma nustatyti, ar jie buvo įspauduoti trečiojoje valstybėje, ar Sąjungos teritorijoje, nepripažinimu. Taigi turėtų būti konstatuota, kad ieškinys nėra pakankamai aiškus ir tikslus ir kad dėl to jis priimtinas tik tiek, kiek susijęs su *WaarborgHolland* prabos ženklais.

13 Komisija teigia, kad jos ieškinys yra priimtinas visas. Oficialiame pranešime ji apskritai nurodė Čekijos Respublikai, kad pagal SESV 34 straipsnį ši privalo priimti prekes, kurios, pirma, patikrintos ir prabos ženklu paženklintos remiantis Europos ekonominės erdvės (EEE) valstybės narės teisės aktais ir, antra, kuriomis teisėtai prekiaujama bet kurioje iš EEE valstybių narių. Pagrįstoje nuomonėje ji, be to, padarė išvadą, kad Čekijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 34 straipsnį, nes „nepripažino tam tikrų Nyderlandų prabos ženklų“. Ši formuluotė buvo įtraukta į ieškinio reikalavimus, ir Čekijos Respublika jos neginčijo.

Teisingumo Teismo vertinimas

14 Kadangi Teisingumo Teismas gali savo iniciatyva nagrinėti, ar tenkinamos SESV 258 straipsnyje nustatytos sąlygos ieškiniui dėl įsipareigojimų neįvykdymo pareikšti (2010 m. sausio 14 d. Sprendimas *Komisija / Čekijos Respublika*, C-343/08, EU:C:2010:14, 25 punktas ir jame nurodyta teismo praktika), ir kadangi ieškinys pareikštas ne dėl nacionalinės įstatymo ar kito teisės akto nuostatos, o dėl Čekijos prabavimo institucijos praktikos, visų pirma reikia priminti, kad valstybės narės administracinė praktika taip pat gali būti ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo dalykas, jeigu yra pakankamai pastovi ir bendra (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimas *Komisija / Vokietija*, C-387/99, EU:C:2004:235, 42 punktas ir jame nurodyta teismo praktika ir 2009 m. kovo 5 d. Sprendimas *Komisija / Ispanija*, C-88/07, EU:C:2009:123, 54 punktas).

15 Šioje byloje Čekijos Respublika neginčija, kad Čekijos prabavimo institucijos praktika, apie kurią kalba Komisija ir kurios įrodymų ši pateikė ieškinio priede pridėjusi du šios institucijos pirmininko pranešimus, atitinka šiuos kriterijus. Ši valstybė narė taip pat neginčija šios praktikos priskyrimo jai. Tačiau ji ginčija ieškinio priimtinumą dėl to, kad jis nepakankamai aiškus ir tikslus.

16 Pagal Procedūros reglamento 120 straipsnio c punktą ir su juo susijusią teismo praktiką kiekviename ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas, ieškinio pagrindai ir argumentai, kuriais remiamasi, taip pat šių pagrindų santrauka. Juos reikia išdėstyti pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad atsakovas galėtų

pasirengti gynybai, o Teisingumo Teismas – vykdyti savo kontrolę. Iš to išplaukia, kad pagrindinės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas ieškinys, turi būti nuosekliai išdėstytos ir suprantamos iš paties ieškinio teksto ir kad jame pateikiami reikalavimai turi būti suformuluoti nedviprasmiškai, kad Teisingumo Teismas nepriimtų sprendimo *ultra petita* arba apskritai nepriimtų sprendimo dėl kurio nors kaltinimo (2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Komisija / Čekijos Respublika*, C-545/10, EU:C:2013:509, 108 punktas ir jame nurodyta teismo praktika ir 2016 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija /* Vengrija, C-179/14, EU:C:2016:108, 141 punktas).

17 Be to, nusistovėjusioje teismo praktikoje nustatyta, kad, nagrinėjant pagal SESV 258 straipsnį pareikštą ieškinį, Komisijos valstybei narei adresuotame oficialiame pranešime, o vėliau – jos išsiųstoje pagrįstoje nuomonėje, apibrėžiamas ginčo dalykas, kuris nuo tol nebegali būti plečiamas. Iš tiesų galimybė šiai valstybei narei pateikti savo pastabas yra Sutartyje nustatyta esminė garantija, net jeigu ji mano, kad neturi ja pasinaudoti, o jos laikymasis – esminis procedūros, per kurią pripažįstamas valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymas, reikalavimas. Todėl Komisijos pagrįsta nuomonė ir ieškinys turi būti pagrįsti tais pačiais kaltinimais kaip ir ikiteisminę procedūrą pradedantis oficialus pranešimas (žr. 1998 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-191/95, EU:C:1998:441, 55 punktą ir 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-457/07, EU:C:2009:531, 55 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

18 Pagrįstoje nuomonėje ir pagal EB 258 straipsnį pareikštame ieškinyje kaltinimai turi būti pateikti nuosekliai ir tiksliai, kad valstybė narė ir Teisingumo Teismas galėtų tiksliai įvertinti inkriminuojamo Sąjungos teisės pažeidimo apimtį; tai būtina, kad ši valstybė galėtų veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą, o Teisingumo Teismas – patikrinti, ar egzistuoja nurodomas įsipareigojimų neįvykdymas (2010 m. spalio 14 d. Sprendimo *Komisija / Austrija*, C-2010/602, C-535/07, EU:C:2010:602, 42 punktas ir 2011 m. kovo 3 d. Sprendimo *Komisija / Airija*, C-50/09, EU:C:2011:109, 64 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

19 Kadangi šiuo atveju Komisija ieškinio reikalavimuose vartoja žodžių junginį „tam tikri Nyderlandų prabos ženklai“, ji siekia į ieškinį įtraukti kitus Nyderlandų prabos ženklus, nei konkrečiai nurodytieji ieškinyje, t. y. *WaarborgHolland* prabos ženklus, todėl šis ieškinys neatitinka Procedūros reglamento reikalavimų ir šio sprendimo 16 punkte minėtos teismo praktikos, nes kiti prabos ženklai nenurodyti ieškinyje, o žodžių „tam tikri“ vartojimas reiškia, kad kalbama ne apie visus Nyderlandų prabos ženklus.

20 Be to, nors oficialiame pranešime kalbama apskritai apie SESV 34 straipsnio ir su juo susijusios teismo praktikos taikymą tauriesiems metalams, jame aiškiai nurodyti tik *WaarborgHolland* prabos ženklai. Dėl ieškinio reikalavimų pažymėtina, kad nors jame, kaip ir pagrįstos nuomonės rezoliucinėje dalyje, kalbama apie „tam tikrus Nyderlandų prabos ženklus“, šios nuomonės motyvuose buvo kalbama tik apie *WaarborgHolland* prabos ženklus. Todėl šio sprendimo 17 ir 18 punktuose nurodytoje teismo praktikoje nustatyti reikalavimai taip pat negali būti laikomi įvykdytais.

21 Tokiomis aplinkybėmis Komisijos ieškinį reikia atmesti kaip nepriimtiną tiek, kiek jis pateiktas dėl nurodyto atsisakymo pripažinti Nyderlandų prabos ženklus, kuriuos įspaudė ne *WaarborgHolland*.

Dėl esmės

Šalių argumentai

22 Komisija teigia, kad Čekijos Respublikoje įspaudžiamas papildomas prabos ženklas ant tam tikrų iš kitų valstybių narių importuotų tauriųjų metalų, nepaisant to, kad šie taurieji metalai jau buvo įspauduoti pagal Nyderlandų teisės aktus ir parduodami Sąjungoje, yra nepateisinamas laisvo prekių judėjimo ribojimas.

23 Komisijos nuomone, Čekijos Respublika nepagrįstai teigia, jog tam, kad būtų galima taikyti abipusio pripažinimo principą, trečiųjų valstybių kilmės taurieji metalai privalo ne tik būti išleisti į laisvą apyvartą Sąjungoje, bet ir paskui parduodami valstybėje narėje, kuri, be to, turėtų būti ta valstybė narė, pagal kurios teisės aktus buvo įspaustas prabos ženklas, t. y. šiuo atveju Nyderlandų Karalystė. Teisingumo Teismo praktikoje nustatyta, kad kai trečiosios valstybės kilmės prekės išleidžiamos į laisvą apyvartą Sąjungoje, joms turi būti taikomas toks pats požiūris kaip ir Sąjungos kilmės prekėms. Todėl laisvas prekių judėjimas taikomas tauriesiems metalams, įspauduotiems trečiojoje valstybėje įsisteigusio valstybės narės, šiuo atveju – Nyderlandų Karalystės, prabavimo institucijos filialo ir esantiems laisvoje apyvartoje Sąjungoje.

24 Pardavimas laikantis galiojančių teisės aktų yra vienas iš išleidimo į laisvą apyvartą reikalavimų ir sąlyga gauti Sąjungos prekės statusą, o ne papildomas reikalingas etapas, kad būtų taikomas abipusio pripažinimo principas. Be to, išleidimo į laisvą apyvartą valstybė narė gali būti kita nei ta, kurios teisės aktuose reglamentuojamas aptariamų metalų įspaudavimas. Tokią poziciją patvirtina būtent 2008 m. liepos 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 764/2008, nustatantis procedūras, susijusias su tam tikrų nacionalinių techninių taisyklių taikymu kitoje valstybėje narėje teisėtai parduodamiems gaminiams, ir panaikinantis Sprendimą Nr. 3052/95/EB (OL L 218, 2008, p. 21), ir 2008 m. liepos 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 765/2008, nustatantis su gaminių prekyba susijusius akreditavimo ir rinkos priežiūros reikalavimus ir panaikinantis Reglamentą (EEB) Nr. 339/93 (OL L 218, 2008, p. 30).

25 Kadangi taurieji metalai buvo išleisti į laisvą apyvartą, aplinkybė, kad jie buvo įspauduoti ne Sąjungos teritorijoje, neturi reikšmės.

26 Be to, Komisija primena, kad, remiantis Teisingumo Teismo praktika, valstybės narės negali reikalauti iš naujo įspauduoti prekes, importuotas iš kitos valstybės narės, kurioje jomis buvo teisėtai prekiaujama ir kurioje jos buvo paženklintos prabos ženklu pagal tos valstybės teisės aktus, kai įspaude nurodyta informacija prilygsta importo valstybės narės reikalaujamai informacijai ir ją gali suprasti jos vartotojai. Šiuo atveju net ir trečiojoje valstybėje įspausti *WaarborgHolland* prabos ženklai atitinka Nyderlandų teisės aktus, o juose nurodyta informacija yra lygiavertė Čekijos Respublikos reikalaujamai informacijai, kuri suprantama šios valstybės narės vartotojams.

27 Beje, Čekijos Respublika neįrodė, kad aptariamas ribojimas yra tinkamas pasiekti jos užsibrėžtą tikslą užtikrinti vartotojų apsaugą, ir neviršija to, kas būtina jam pasiekti. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad *WaarborgHolland* yra prabavimo institucija, kuriai taikoma Nyderlandų teisė ir Nyderlandų viešosios valdžios institucijų priežiūra ir kurią akreditavo Nyderlandų akreditavimo įstaiga, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 765/2008, ir kad šios viešosios valdžios institucijos užtikrina prabavimo institucijų filialų kontrolę tiek valstybėse narėse, tiek trečiosiose valstybėse.

28 Čekijos Respublika teigia, kad priimtina ieškinio dalis yra nepagrįsta. Pirma, pažymėjusi, kad prabos ženklai, apie kuriuos ji kalba savo pastabose, yra tik *WaarborgHolland* prabos ženklai, ji teigia, kad trečiojoje valstybėje įspauduotiems tauriesiems metalams netaikomas pagal SESV 34 straipsnį garantuojamas laisvas prekių judėjimas, net jei jie buvo įspauduoti laikantis valstybės narės teisės aktų.

29 Kad būtų galima taikyti abipusio pripažinimo principą, reikia, kad būtų įvykdyti du vienas po kito einantys etapai, t. y. prekės išleidimas į laisvą apyvartą Sąjungoje, kaip tai suprantama pagal SESV 29 straipsnį, pasireiškiantis importo formalumų sutvarkymu ir muito mokesčių bei lygiaverčio poveikio mokesčių, kurių reikalaujama atitinkamoje valstybėje narėje, sumokėjimu, o vėliau prekės pardavimas šios valstybės narės rinkoje pagal jos netarifinius teisės aktus. Šioje byloje minėtos sekos nesilaikoma, nes, nors aptariami taurieji metalai įspauduoti laikantis Nyderlandų teisės aktų, jie įspauduoti trečiojoje valstybėje ir nebuvo parduodami Nyderlandų teritorijoje.

30 Antra, dėl Nyderlanduose įspauduotų tauriųjų metalų laisvo judėjimo ribojimo Čekijos Respublika mano, kad jis yra pateisinamas poreikiu apsaugoti vartotojus ir yra proporcingas šiam tikslui. Šiuo klausimu ši valstybė narė teigia, kad neįmanoma atskirti šių tauriųjų metalų nuo tų, kurie buvo įspauduoti tokiais pačiais prabos ženklais trečiojoje valstybėje. Papildomo čekiško prabos ženklo įspaudimas būtų vienintelė priemonė Čekijos Respublikai kontroliuoti trečiosiose valstybėse įspauduotų prekių patekimą į Sąjungos rinką. Nyderlandų valdžios institucijų galimybė kontroliuoti įspaudavimą trečiosiose valstybėse narėse yra nepakankama, kaip yra nepakankama pavyzdžių ir įspaudavimo kontrolė, atliekama šiose trečiosiose valstybėse. Ši valstybė narė taip pat pažymi, kad, kalbant apie gaminių iš tauriųjų metalų įspaudavimą, Sąjungoje nėra trečiųjų valstybių narių atitikties vertinimo institucijų pripažinimo sistemos.

31 Prancūzijos Respublika, Čekijos Respublikos reikalavimus palaikanti įstojusi į bylą šalis, mano, kad taikant abipusio pripažinimo principą įspauduotiems tauriesiems metalams keliama papildoma sąlyga, kuri netaikoma kitoms prekių rūšims, t. y. sąlyga, kad įspaudavimas turi būti atliktas eksportuojančios valstybės narės teritorijoje ir jį turi atlikti toje valstybėje narėje įsteigta nepriklausoma institucija. Ši sąlyga paaiškinama ypatingu įspaudavimo veiklos pobūdžiu, kuris kyla iš valstybės prerogatyvos suteikti metalo grynumo garantiją. Todėl kitos valstybės nei eksportuojanti valstybė arba trečiosios valstybės teritorijoje įspauduotam gaminiui, kaip šiuo atveju nutiko su *WaarborgHolland* prabos ženklais, netaikomas abipusio pripažinimo principas. Pats tokio gaminio išleidimas į laisvą apyvartą valstybėje narėje šiuo atveju bus nepakankamas. Todėl neįrodyta, kad buvo pažeistas SESV 34 straipsnis.

32 Papildomai Prancūzijos Respublika teigia, kad jeigu būtų taikomas abipusio pripažinimo principas, laisvo prekių judėjimo ribojimas, kylantis iš Čekijos valdžios institucijų atsisakymo pripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklus, neprieštarautų SESV 34 straipsniui, nes jis grindžiamas vartotojų apsaugos tikslu ir komercinių sandorių sąžiningumo garantija, be to, šis ribojimas yra proporcingas siekiamam tikslui.

33 Atsakydama Komisija, be kita ko, teigia, kad Teisingumo Teismo praktikoje nenustatyta, jog tam, kad būtų taikomas abipusio pripažinimo principas, įspaudavimo veikla turi būti fiziškai vykdoma tos valstybės narės, pagal kurios teisės aktus įspaudžiamas prabos ženklas, teritorijoje. Be to, remiantis Reglamentu Nr. 765/2008, valstybės narės privalo pripažinti pagal šį reglamentą akredituotų prabavimo institucijų teikiamų paslaugų lygiavertiškumą, net jeigu akredituotos prabavimo institucijos filialas, įspaudęs prabos ženklą, veikia ne tos valstybės narės teritorijoje ir ne Sąjungoje. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad Nyderlandų prabavimo institucijų ar Nyderlandų akreditavimo įstaigos nepriklausomumas yra neginčijamas, o eksportuojančios valstybės narės patvirtintos kontrolės tarnybos teikiamos nepriklausomumo garantijos nebūtinai turi sutapti su importuojančios valstybės narės teikiamomis garantijomis.

Teisingumo Teismo vertinimas

34 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką bet kokie valstybių narių komercinės teisės aktai, galintys tiesiogiai ar netiesiogiai, iš tikrųjų ar potencialiai apriboti Sąjungos vidaus prekybą, laikytini kiekybiniams importo apribojimams lygiaverčio poveikio priemonėmis, kaip tai suprantama pagal SESV 34 straipsnį (1974 m. liepos 11 d. Sprendimo *Dassonville*, 8/74, EU:C:1974:82, 5 punktas ir 2014 m. sausio 16 d. Sprendimo *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 16 punktas).

35 Pagal SESV 34 straipsnį draudžiamomis lygiaverčio poveikio priemonėmis laikomos laisvo prekių judėjimo kliūtys, atsirandančios, nesant suderintų nacionalinės teisės aktų, dėl kitose valstybėse narėse teisėtai pagamintoms ir parduodamoms prekėms valstybės narės taikomų taisyklių dėl sąlygų, kurias turi atitikti šios prekės, net jeigu šios taisyklės vienodai taikomos visiems gaminiams, kai šio taikymo negalima pateisinti bendrojo intereso tikslu, kuriam galima būtų teikti pirmumą laisvo prekių judėjimo atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 1979 m. vasario 20 d. Sprendimo *Rewe-Zentral*, vadinamojo *Cassis de*

Dijon, 120/78, EU:C:1979:42, 8 punktą; taip pat 1994 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Houtwipper*, C-293/93, EU:C:1994:330, 11 punktą ir 2014 m. sausio 16 d. *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 17 punktą).

36 Taip pat reikia priminti, kad, remiantis SESV 28 straipsnio 2 dalimi, SESV 34–37 straipsniuose numatytas kiekybinių apribojimų tarp valstybių narių draudimas taikomas valstybių narių kilmės prekėms ir trečiųjų valstybių kilmės prekėms, kurios yra laisvoje apyvartoje valstybėse narėse. SESV 29 straipsnyje nustatyta, kad iš trečiosios valstybės įvežtos prekės laikomos valstybėje narėje esančiomis laisvoje apyvartoje, jei toje valstybėje narėje yra atlikti importo formalumai ir sumokėti mokėtini muitai arba lygiaverčio poveikio mokėjimai ir jei šioms prekėms nebuvo taikytas visiškas arba dalinis atleidimas nuo tokių muitų ar mokesčių.

37 Tuo remdamasis Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad, kiek tai susiję su laisvu prekių judėjimu Sąjungoje, laisvoje apyvartoje esančios prekės galutinai ir visiškai prilyginamos valstybių narių kilmės prekėms ir kad dėl tos priežasties SESV 34 straipsnio nuostatos vienodai taikomos Sąjungos kilmės prekėms ir prekėms, kurios buvo išleistos į laisvą apyvartą bet kurioje valstybėje narėje, neatsižvelgiant į pirminę šių prekių kilmę (šiuo klausimu žr. 1976 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Donckerwolcke ir Schou*, 41/76, EU:C:1976:182, 17 ir 18 punktus; 2003 m. lapkričio 18 d. Sprendimą *Budějovický Budvar*, C-216/01, EU:C:2003:618, 95 punktą ir 2015 m. liepos 16 d., *UNIC ir Uni.co.pel*, C-95/14, EU:C:2015:492, 41 punktą).

38 Vis dėlto remiantis Teisingumo Teismo praktika taip pat galima teigti, kad išleidimas į rinką yra po importo einantis etapas. Kaip ir Sąjungoje teisėtai gaminama prekė negali būti išleista į rinką tik dėl šios aplinkybės, teisėtas prekės importas irgi nereiškia, kad prekė automatiškai išleidžiama į rinką. Laisvoje apyvartoje esanti trečiosios valstybės kilmės prekė taip prilyginama valstybių narių kilmės prekėms, kiek tai susiję su muitų mokesčių ir kiekybinių ribojimų tarp valstybių narių panaikinimu. Tačiau jei nėra Sąjungos reglamentavimo, suderinančio prekybą aptariamomis prekėmis, valstybė narė, kurioje jos išleidžiamos į laisvą apyvartą, gali prieštarauti dėl išleidimo į rinką, jeigu tos prekės neatitinka šiuo tikslu nacionalinėje teisėje ir laikantis Sąjungos teisės nustatytų sąlygų (2002 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Expo Casa Manta*, C-296/00, EU:C:2002:316, 31 ir 32 punktai ir 2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Alliance for Natural Health ir kt.*, C-154/04 ir C-155/04, EU:C:2005:449, 95 punktas).

39 Kaip iš esmės išvados 57 ir 58 punktuose pažymėjo generalinis advokatas, remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia Komisija, šio sprendimo 35 punkte nurodytoje teismo praktikoje nustatytas abipusio pripažinimo principas negali būti taikomas prekybai Sąjungoje trečiųjų valstybių kilmės prekėmis, kurios yra laisvoje apyvartoje, jeigu prieš jas eksportuojant į kitą valstybę narę nei ta, kurioje jos yra laisvoje apyvartoje, tomis prekėmis nebuvo teisėtai prekiaujama valstybės narės teritorijoje.

40 Šioje byloje neginčijama, kad šis ieškinys nesusijęs su atsisakymu pripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklus ir su papildomu ženklinimu prabos ženklu, kurio dėl to galėtų reikalauti Čekijos Respublika tiesiogiai į jos teritoriją iš trečiųjų valstybių importuojant už Sąjungos ribų *WaarborgHolland* prabos ženklu paženklintus tauriuosius metalus. Šis ieškinys taip pat nesusijęs su prabos ženklais, kuriems taikoma 1972 m. lapkričio 15 d. Vienoje pasirašyta ir 1988 m. gegužės 18 d. iš dalies pakeista Tauriųjų metalų gaminių kontrolės ir prabavimo konvencija, nei su prabos ženklais, kuriems taikomos tam tikrų valstybių narių ir trečiųjų valstybių sudarytos dvišalės abipusio ant tauriųjų metalų gaminių įspaustų prabos ženklų pripažinimo sutartys, kurias išvados 30 punkte nurodė generalinis advokatas.

41 Šiame ieškinyje Komisija laiko nesuderinama su SESV 34 straipsniu Čekijos praktiką nepripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklų, kurie yra garantiniai prabos ženklai, ir dėl tos priežasties reikalauti papildomai įspauduoti aptariamus tauriuosius metalus, kai į Čekijos Respubliką importuojami šiais prabos ženklais pažymėti taurieji metalai, kurie buvo arba teisėtai įspauduoti ir parduodami Nyderlandų

teritorijoje, ar, jei taikoma, kitos valstybės teritorijoje, arba įspauduoti trečiosios valstybės teritorijoje pagal Nyderlandų teisės aktus ir dabar esantys laisvoje apyvartoje kitoje valstybėje narėje nei Čekijos Respublika, neatsižvelgiant į tai, ar tai būtų Nyderlandų Karalystė, ar kita valstybė narė.

42 Pažymėtina tai, kad Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog dėl nacionalinės teisės aktų, pagal kuriuos reikalaujama, kad tauriųjų metalų gaminiai, importuoti iš kitų valstybių narių, kur jais teisėtai prekiaujama ir kur jie paženklinti prabavimo ženklais laikantis šių valstybių teisės aktų, būtų iš naujo įspauduojami importo valstybėje narėje, importas tampa sudėtingesnis ir brangesnis, todėl tai laikoma importo kiekybiniam ribojimui lygiaverčio poveikio priemone, kaip tai suprantama pagal SESV 34 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2001 m. birželio 21 d. Sprendimo *Komisija / Airija* C-30/99, EU:C:2001:346, 27 punktą ir 2014 m. sausio 16 d. Sprendimo *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 18 ir 20 punktus).

43 Taip yra ir pagrindinėje byloje nagrinėjamos praktikos atveju. Šios praktikos esmė yra ta, kad Nyderlandų prabavimo institucijos *WaarborgHolland* prabos ženklais paženklintais tauriaisiais metalais galima prekiauti Čekijos Respublikos teritorijoje tik po to, kai šie metalai patikrinami ir juose įspaudžiamas papildomas garantijos įspaudas šioje valstybėje narėje, nepaisant to, kad jie buvo teisėtai įspauduoti ir jais buvo prekiaujama Nyderlandų teritorijoje arba kitos valstybės narės teritorijoje, kad jie buvo įspauduoti trečiosios valstybės teritorijoje pagal Nyderlandų teisės aktus ir išleisti į laisvą apyvartą valstybėje narėje ir kad jais buvo ar nebuvo teisėtai prekiaujama valstybės narės teritorijoje, o dėl to šių prekių importas į Čekijos Respubliką iš kitų valstybių narių tampa sudėtingesnis ir brangesnis.

44 Todėl tokia praktika draudžiama pagal SESV 34 straipsnį, nebent ji būtų objektyviai pateisinama.

45 Šiuo klausimu nusistovėjusioje Teisingumo Teismo praktikoje nustatyta, kad nacionalinės teisės aktai, kurie yra kiekybiniams apribojimams lygiavertės poveikio priemonės, kaip tai suprantama pagal SESV 34 straipsnį, gali būti pateisinami vienu iš SESV 36 straipsnyje išvardytų bendrojo intereso pagrindų arba imperatyviais reikalavimais (2009 m. vasario 10 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, C-110/05, EU:C:2009:66, 59 punktas ir jame nurodyta teismo praktika ir 2012 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Komisija / Belgija*, C-150/11, EU:C:2012:539, 53 punktas).

46 Šiuo atveju Čekijos Respublika remiasi imperatyviu reikalavimu, grindžiamu poreikiu užtikrinti vartotojų apsaugą.

47 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas iš tikrųjų jau yra nusprendęs, kad importuotojui nustatyta pareiga tauriųjų metalų gaminiuose įspausti prabos ženklą iš esmės užtikrinama veiksminga vartotojų apsauga ir skatinamas prekybos sandorių sąžiningumas (2001 m. birželio 21 d. Sprendimo *Komisija / Airija*, C-30/99, EU:C:2001:346, 29 punktas ir 2014 m. sausio 16 d. Sprendimo *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 21 punktas).

48 Tačiau tuo klausimu Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad valstybė narė negali reikalauti iš naujo įspauduoti prekių, importuotų iš kitos valstybės narės, kur jomis buvo teisėtai prekiaujama ir jos buvo įspauduotos laikantis tos valstybės teisės aktų, jeigu pradinio prabavimo ženklo, kad ir kokia būtų jo forma, turinys yra lygiavertis tam, kurio reikalaujama importo valstybėje narėje, ir suprantamas šios valstybės vartotojams (2001 m. birželio 21 d. Sprendimo *Komisija / Airija*, C-30/99, EU:C:2001:346, 30 punktas ir 2014 m. sausio 16 d. Sprendimo *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 22 punktas).

49 Vis dėlto šioje byloje nagrinėjamas ne *WaarborgHolland* prabos ženkluose pateikiamos informacijos ir Čekijos Respublikos garantiniuose prabos ženkluose reikalaujamos nurodyti informacijos lygiavertiškumas ir ne tai, kaip ją supranta pastarosios valstybės narės vartotojai (Čekijos Respublika to neneigia), o tai, kokį garantijos lygį suteikia Nyderlandų prabavimo institucijos, šiuo atveju – *WaarborgHolland*, kuriai pagal Nyderlandų teisę leidžiama bent dalį prabavimo veiklos vykdyti už Sąjungos ribų, filialų trečiųjų valstybių teritorijoje įspaustas prabavimo ženklas.

50 Čekijos Respublika, palaikoma Prancūzijos Respublikos, iš tikrųjų teigia, kad toks prabos ženklas, kuris įspaudžiamas už Sąjungos ribų, net jei įspaudavimą atlieka nepriklausomos prabavimo institucijos filialai, kurie pagal valstybės narės, kuriai priklauso, teisę turi leidimą dalį veiklos vykdyti trečiojoje valstybėje, nesuteikia pakankamų garantijų, kad jį būtų galima laikyti lygiaverčiu prabos ženklui, kurį įspaustų nepriklausoma valstybės narės institucija tos valstybės narės teritorijoje. Šių valstybių narių teigimu, tokio už Sąjungos ribų atlikto įspaudavimo patikimumas negali būti užtikrintas, atsižvelgiant į esamas kliūtis valstybei narei, kuriai priklauso ši institucija, vykdyti pakankamą tos institucijos veiklos, vykdomos trečiosios valstybės narės teritorijoje, kontrolę.

51 Šiuo klausimu svarbu priminti, kad, kiek tai susiję su reikalavimu, jog įspausti prabos ženklą turi tam tikras kompetencijos ir nepriklausomumo sąlygas tenkinantis juridinis asmuo, Teisingumo Teismas iš tiesų yra nusprendęs, kad valstybė narė, teigianti, kad prabos ženklo garantijos funkcija gali būti užtikrinta tik įsikišus importo valstybės narės kompetentingai institucijai, negali drausti jos teritorijoje prekiauti tauriųjų metalų gaminiais, kuriuos eksporto valstybėje narėje įspaudavo nepriklausoma institucija. Iš tikrųjų dviguba kontrolė, atliekama eksporto valstybėje narėje ir importo valstybėje narėje, negali būti pateisinama, jei kilmės valstybėje narėje atliekamos kontrolės rezultatai tenkina importo valstybės narės poreikius. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad prabos ženklo garantijos funkcija įvykdoma, kai prabos ženklą įspaudžia nepriklausoma institucija eksporto valstybėje narėje (šiuo klausimu žr. 1994 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Houtwipper*, C-293/93, EU:C:1994:330, 17–19 punktus).

52 Vis dėlto įvertinęs tauriųjų metalų gaminių rinkoje esamą sukčiavimo pavojų, kai maži tauriojo metalo sudėties nukrypimai gali turėti didelės reikšmės gamintojo pelno maržai, Teisingumo Teismas pripažino, kad, nesant Sąjungos reglamentavimo, pasirinkti tinkamas priemones šiam pavojui pašalinti privalo valstybės narės, kurioms suteikta plati diskrecija (šiuo klausimu žr. 1994 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Houtwipper*, C-293/93, EU:C:1994:330, 21 ir 22 punktus).

53 Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas nusprendė, kad nors pasirinkimas tarp nepriklausomos institucijos atliekamos *a priori* kontrolės ir tvarkos, pagal kurią eksporto valstybės narės gamintojams leidžiama patiems įspauduoti aptariamas prekes, priklauso nuo kiekvienos valstybės narės diskrecijos, valstybė narė, kurios teisės aktuose reikalaujama, kad prabos ženklą įspaustų nepriklausoma institucija, negali drausti savo teritorijoje prekiauti iš kitų valstybių narių importuotais tauriųjų metalų gaminiais, jeigu šiuos gaminius faktiškai įspaudavo eksporto valstybės narės nepriklausoma institucija. Teisingumo Teismas, be kita ko, pažymėjo, kad eksporto valstybės narės institucijos suteikiamos nepriklausomumo garantijos nebūtinai turi sutapti su importo valstybės narės nacionalinės teisės aktuose numatytomis garantijomis (šiuo klausimu žr. 1994 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Houtwipper*, C-293/93, EU:C:1994:330, 20, 22, 23 ir 27 punktus ir 2014 m. sausio 16 d. Sprendimo *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 36 ir 37 punktus).

54 Vis dėlto Teisingumo Teismas dar nėra priėmęs sprendimo dėl prabos ženklų, įspaustų trečiosiose valstybėse. Šiuo klausimu, atsižvelgiant į tauriųjų metalų gaminių rinkoje esamą sukčiavimo pavojų ir į plačią diskreciją, kurią Teisingumo Teismas suteikė valstybėms narėms dėl tinkamų priemonių šiam pavojui pašalinti pasirinkimo, reikia pripažinti, kad, nesant Sąjungos reglamentavimo šioje srityje, valstybė narė, kovodama su sukčiavimu ir siekdama užtikrinti vartotojų apsaugą savo teritorijoje, gali neleisti, kad jos prabavimo institucija ar institucijos arba kiti subjektai, jos įgalioti tauriuosiuose metaluose įspausti šios valstybės narės prabos ženklus, įspaustų šiuos prabos ženklus trečiųjų valstybių teritorijoje.

55 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę ir neatsižvelgiant į tarptautinėmis sutartimis reglamentuojamus atvejus, kurie, kaip minėta šio sprendimo 40 punkte, nenagrinėjami šioje byloje, valstybė narė, taikydama šio sprendimo 52 punkte nurodytą teismo praktiką, gali iš principo nepripažinti, kad trečiosios valstybės teritorijoje įspausti prabos ženklai suteikia vartotojų apsaugos lygį, lygiavertį nepriklausomų institucijų valstybėse narėse įspaustų prabos ženklų suteikiamos apsaugos lygiui.

56 Šiuo atžvilgiu Komisija negali pagrįstai remtis Reglamentu Nr. 765/2008 ir teigti, kad dėl to, jog *WaarborgHolland* yra atitikties vertinimo institucija, kurią akreditavo Nyderlandų akreditavimo institucija pagal šį reglamentą, Čekijos Respublika visais atvejais privalo į savo teritoriją įsileisti šios vertinimo institucijos prabavimo ženklais paženklintus tauriuosius metalus, jeigu jie importuojami iš kitos valstybės narės, ir neturi pagrindo atlikti kontrolės ir, jei reikia, papildomai įspauduoti.

57 Viena vertus, nors Reglamento Nr. 765/2008 7 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad jeigu atitikties vertinimo įstaiga pageidauja būti akredituota, ji kreipiasi į valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi, nacionalinę akreditavimo įstaigą, šiame reglamente nieko nepasakyta apie teritoriją, kurioje atitikties vertinimo įstaigos gali ar privalo vykdyti veiklą, ir apie tai, kiek nacionalinės akreditavimo įstaigos pagal šį reglamentą joms suteikta akreditacija gali ar negali arba privalo ar neprivalo būti taip pat taikoma atitikties vertinimo įstaigų veiklai, kurią trečiųjų valstybių teritorijoje vykdo jų filialai. Kita vertus, klausimas, ar Komisijos ginčijama Čekijos praktika prieštarauja Reglamentui Nr. 765/2008, apskritai nėra šio ieškinio dalykas.

58 Vis dėlto reikia pažymėti, kad naudojimasis šio sprendimo 55 punkte valstybėms narėms suteikta teise nebūtų pateisinamas, jeigu, kaip nustatyta šio sprendimo 51 punkte nurodytoje teismo praktikoje, valstybėje narėje, iš kurios eksportuojami aptariami taurieji metalai, atliktos kontrolės rezultatai tenkina importo valstybės narės poreikius.

59 Šioje byloje būtent taip yra Nyderlandų teritorijoje *WaarborgHolland* įspauduotų ir šioje valstybėje narėje, arba kitos valstybės narės teritorijoje teisėtai parduodamų tauriųjų metalų atveju, kaip nustatyta šio sprendimo 53 punkte nurodytoje nusistovėjusioje Teisingumo Teismo praktikoje.

60 Tas pats taikytina ir *WaarborgHolland* prabos ženklu, įspaustu trečiojoje valstybėje, paženklintiems tauriesiems metalams, kurie Sąjungoje išleisti į laisvą apyvartą ir kuriais, prieš eksportuojant į Čekijos Respubliką, buvo teisėtai prekiaujama valstybėje narėje, kuri, kaip ir Čekijos Respublika, nusprendė nesutikti, kad jos prabavimo institucija ar institucijos arba kiti subjektai, kuriuos ji įgaliojo įspausti šios valstybės narės prabos ženklus tauriuosiuose metaluose, įspaustų šiuos prabos ženklus trečiosios valstybės narės teritorijoje. Tokiu atveju reikia pripažinti, kad tokios valstybės narės vykdoma aptariamų tauriųjų metalų prekybos jos teritorijoje kontrolė tenkina Čekijos Respublikos poreikius, nes šiuo atveju šios dvi valstybės narės siekia lygiaverčio vartotojų apsaugos lygio.

61 Taigi reikia konstatuoti, kad šio sprendimo 59 ir 60 punktuose nurodytais atvejais Čekijos Respublikos atsisakymas pripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklus yra nepateisinamas, todėl nurodomas įsipareigojimų neįvykdymas yra įrodytas.

62 Kita vertus, remiantis išdėstytais argumentais galima teigti, kad tuo atveju, kai kalbama apie tauriuosius metalus, kurie paženklinti *WaarborgHolland* prabos ženklu trečiosios valstybės teritorijoje, išleisti į laisvą apyvartą Sąjungoje ir eksportuojami į Čekijos Respubliką prieš tai nepradėjus jais teisėtai prekiauti valstybėje narėje, ir tuo atveju, kai kalbama apie tokias prekes, kuriomis, išleidus jas į laisvą apyvartą, buvo teisėtai prekiaujama valstybėje narėje, nereikalaujančioje, kad tauriuosius metalus prabos ženklais ženklintų prabavimo institucija, arba valstybėje narėje, kuri reikalauja ženklinti prabos ženklu, bet sutinka, kad jis būtų įspaustas trečiojoje valstybėje, valstybės narės, iš kurios aptariami taurieji metalai eksportuojami, vykdoma kontrolė negali tenkinti Čekijos Respublikos poreikių.

63 Vis dėlto, nors aptariama Čekijos praktika iš dalies gali būti pateisinama būtent tuo, kad taurieji metalai gali neatitikti teisėtos prekybos valstybėje narėje sąlygų, tam, kad šis pateisinimas būtų priimtinas, dar reikia, kad ta praktika būtų tinkama užtikrinti šio tikslo siekimą ir kad ja nebūtų viršijama tai, kas būtina šiam tikslui pasiekti (šiuo klausimu žr. 2009 m. vasario 10 d. Sprendimą *Komisija / Italija*, C-110/05, EU:C:2009:66, 59 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2014 m. sausio 16 d. Sprendimo *Juvelta*, C-481/12, EU:C:2014:11, 29 punktą).

64 Neginčijama, kad aptariama Čekijos praktika taikoma visiems *WaarborgHolland* prabos ženklu paženklintiems tauriesiems metalams, o ne tik tiems metalams, kuriuose *WaarborgHolland* prabos ženklas įspaustas trečiosios valstybės teritorijoje, be to, neatsižvelgiant į sąlygas, kuriomis šie metalai eksportuojami į Čekijos Respubliką, t. y. būtent į tai, ar jie į Čekijos Respubliką eksportuojami po to, kai buvo paprasčiausiai išleisti į laisvą apyvartą kitoje valstybėje narėje, ar po to, kai jais taip pat imta teisėtai prekiauti kitoje valstybėje narėje.

65 Šiuo atveju Čekijos Respublika remiasi tuo, kad negali atskirti, kurie *WaarborgHolland* prabos ženklai įspausti trečiojoje valstybėje ir kurie įspausti Sąjungoje, nes šie prabos ženklai yra identiški, neatsižvelgiant į tai, kur jie įspausti. Vis dėlto tokia aplinkybė neleidžia daryti išvados, kad ši praktika, tiek kiek ji gali būti pateisinama, yra proporcinga siekiamam tikslui.

66 Būtų galima, pavyzdžiui, pareikalauti iš importuotojo į Čekijos Respubliką pateikti dokumentus, kuriuose būtų nurodyta aptariamų tauriųjų metalų prabos ženklų įspaudavimo vieta ir, jei reikia, išleidimo į laisvą apyvartą bei teisėto prekiavimo vieta Sąjungoje, ir taip sudaryti galimybes atsisakyti pripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklus tik tais atvejais, kai Čekijos valdžios institucijų atliekama papildoma šių metalų kontrolė yra tikrai pagrįsta vartotojų apsauga, nes tai būtų mažiau laisvą prekių judėjimą varžanti priemonė, nei bendras atsisakymas pripažinti šiuos prabos ženklus ir papildomas visų šiais prabos ženklais paženklintų tauriųjų metalų įspaudavimas.

67 Aplinkybė, kad tokiu atveju galutinis vartotojas negali pats patikrinti, ar tauriajame metale esantis *WaarborgHolland* prabos ženklas buvo įspaustas trečiosios valstybės teritorijoje, ar Sąjungoje, ir dėl to gali būti suklaidintas dėl tauriojo metalo kokybės, negali, nors Čekijos Respublika tvirtina priešingai, įrodyti šios praktikos proporcingumo, nebent būtų pripažinta, kad toks vartotojas negali pasitikėti vartojimo valstybės narės kompetentingomis institucijomis dėl jų atliekamos prekių, kurias leidžiama įvežti į šią valstybę narę, kokybės kontrolės, tačiau tokią prielaidą reikia atmesti.

68 Taigi reikia konstatuoti, kad dėl sistemingumo ir bendrumo nagrinėjama Čekijos praktika tiek, kiek ją galima pateisinti vartotojų apsauga, yra neproporcinga, palyginti su ja siekiamais tikslais.

69 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, reikia, pirma, konstatuoti, kad atsisakiusi pripažinti *WaarborgHolland* prabos ženklus Čekijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 34 straipsnį, ir, antra, atmesti likusią ieškinio dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

70 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal to paties straipsnio 3 dalies pirmą sakinį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Kadangi Komisijos ieškinys yra iš dalies nepriimtinas, reikia nuspręsti, kad Komisija ir Čekijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

71 Pagal to paties reglamento 140 straipsnio 1 dalį, kurioje nustatyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Atsisakiusi pripažinti *WaarborgHolland* prabavimo institucijos prabos ženklus Čekijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 34 straipsnį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. Europos Komisija, Čekijos Respublika ir Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.